

1

Zwijgend staar ik in de goudbruine ogen van de vrouw die tegenover me staat. Het zijn ogen die ik, ondanks dat ik ze ruim vier jaar niet heb gezien, overal ter wereld zou herkennen. Haar ogen zijn overigens het enige wat ik van haar gezicht kan zien.

De bovenkant van haar gezicht wordt bedekt door een grote capuchon en de onderkant, vanaf haar neus, door een sjaal.

Goed, het is winter, maar dit is overdreven.

Alsof ze mijn gedachten heeft gehoord, duwt ze de capuchon met de dikke bontrand van haar hoofd en trekt de sjaal omlaag. Tjonge, ze heeft ook nog een muts op die ze, op het moment dat ik ernaar kijk, van haar hoofd trekt.

Haar haren tuimelen als een rood gordijn voor haar gezicht en over haar schouders. Met een driftig gebaar strijkt ze het uit haar gezicht.

Het is roder dan ik me herinner. Zou ze het nog steeds verven omdat ze niet op mij wil lijken? Haat ze het nog steeds om mijn zus te zijn? Haat ze mij nog steeds?

‘Mag ik binnenkomen of hoe zit het? Sta hier te bevriezen!’

Mijn wenkbrauwen reageren direct op haar snauwerige toon en ik doe een stap opzij. Er verschijnt een glimlachje om mijn mond als ik haar parfum herken wanneer ze met een overdreven diepe zucht naar binnen loopt. *Jean Paul Gaultier*. Wat zou ze doen als ze zou weten dat het ook mijn favoriete geur is?

Haar kennende, waarschijnlijk meteen het flesje in de vuilnisbak smijten en al haar kleren verbranden die ernaar ruiken.

Met een diepe zucht sluit ik de voordeur en volg haar. Terwijl ze de drie

treden afloopt naar de woonkamer, maakt ze haar sjaal los, trekt met driftige gebaren haar handschoenen uit en propt ze in de zak van haar jas. De hakken van haar laarzen tikken op de donkerhouten vloer en verstommen zodra ze over het dikke kleed naar de crèmekleurige bank loopt. Met een achteloos gebaar gooit ze haar sjaal en jas erop. Ze heeft amper drie stappen gezet of ze blijft demonstratief, met haar handen in haar zij staan. Zwijgend kijkt ze om zich heen. ‘Beetje Amerikaans, hè? Pakhuizerig,’ zegt ze, zich naar mij omdraaiend.

Pakhuizerig? Ik schud mijn hoofd om het woord. Dat soort woorden verzint Anoeck dus ter plekke. Dat deed ze als kind al en je had gegarandeerd ruzie als je er iets van zei. Maar goed, ze heeft gelijk. Het is Amerikaans en ‘pakhuizerig’, om haar maar eens te citeren. Toen ik via via hoorde dat ze hier in Rotterdam van leegstaande pakhuizen appartementen zouden gaan maken, heb ik geen moment gearzeld. Nog voor ik de bouwtekeningen had gezien, had ik me al ingeschreven en ondanks mijn hoogtevrees heb ik voor de bovenste etage gekozen. Het heeft ruim twee weken geduurd voor ik bij de reling van het balkon durfde te gaan staan. Recht voor me uitkijken lukt redelijk. Omlaagkijken is iets wat ik liever niet doe. Niet dat ik de neiging heb me in de afgrond te werpen. Dat is trouwens iets wat ik nooit zo begrepen heb. Dat mensen met hoogtevrees die neiging zouden hebben.

Anoeck loopt naar de Chinese vaas die op de sidetable achter de andere bank, een morkakleurige vijfzitsbank, staat. Met gefronste wenkbrauwen bekijkt ze hem van alle kanten. Zelfs de onderkant ontkomt niet aan haar inspectie. Het is me niet helemaal duidelijk of ze naar het merkje zoekt dat bewijst dat het misschien wel uit de *Ming*-dynastie stamt, of naar het prijsstickertje. Anoeck, was als kind al ontzettend materialistisch. Denk maar niet dat mama iets bij de *Zeeman* voor haar hoefde te kopen. Niet dat mama zich daar aan stoorde. Maar om driftbuien te voorkomen, knipte ze de kaartjes en de labeltjes uit de kleding als ze daar toevallig wel iets leuks had gekocht.

Dat was een geheimpje dat mama en ik deelden nadat ik haar er een keer op had betrapt. Tot aan de dag van vandaag heb ik het nooit verklapt.

‘Hm,’ is Anoecks reactie, waarna ze de vaas weer terugzet en naar het schilderij loopt dat ik van Don heb gemaakt.

Met haar hand onder haar kin staat ze ernaar te kijken. Ik wil net iets

zeggen, als ze zich met een ongelovige blik naar mij omdraait.

‘Heb jij dat geschilderd?’

‘Mijn naam staat toch in de linkerhoek? Dus wat denk je zelf?’

‘Dat die kerel een heel lekker ding is. Je lover?’

‘En dat denk je omdat...?’

‘De blik in zijn ogen.’ Anoeck doet een stap dichterbij het schilderij toe.

De blik in zijn ogen? Het is gewoon een warme, liefdevolle blik. De blik die Don meestal in zijn ogen heeft als hij naar me kijkt.

‘Hij kijkt alsof hij net ontzettend is genomen of heeft genomen. Ja, écht een heel lekker...’

‘Het is een schilderij,’ onderbreek ik haar geïrriteerd. ‘Een pose! Tjonge jonge Anoeck, het feit dat hij alleen maar een losgeknoopte spijkerbroek aanheeft, wil niet zeggen dat ik hem eerst het licht uit zijn ogen heb geneu...’

‘Sasha Lester!’ roept Anoeck quasi-geschokt. ‘Ga onmiddellijk je mond spoelen. Ik weet werkelijk niet wat me overkomt zulke taal uit jouw preutse mond te horen komen. Als mama je nu zou horen...’ Ze schudt haar hoofd. Lachend draait ze zich om.

Anoeck loopt weer verder alsof ze door een kunstgalerie loopt, in plaats van door mijn appartement.

‘Nou, ik kan wel zien wat je met jouw deel van het geld hebt gedaan,’ zegt ze opeens weer kribbig terwijl ze een beeldje van een Samoeraï ook aan een nauwgezet onderzoek onderwerpt.

Het geld waar ze het over heeft, is de levensverzekering die na het ongeluk van onze ouders werd uitgekeerd, plus de erfenis van onze grootouders waar we op onze eenentwintigste verjaardag de beschikking over kregen.

Ik schrok me rot toen ik hoorde om hoeveel geld het ging. Mama had het altijd over een paar centen gehad.

‘Wat kost het tegenwoordig nou nog om een binnenhuisarchitect in te huren, Sas?’

‘Je weet donders goed dat ik alles zelf heb gedaan. Jezus Anoeck, zou je er dood van gaan om eens, al is het maar één keer, toe te geven dat je iets mooi vindt? Of nee, dat kun je niet, hè? Niet als ik het heb gedaan! En ja, ik kon het doen dankzij dat geld dat we geërfd hadden, maar ook dankzij het feit dat ik door mijn werk een hoop tegen inkoopprijs kan

kopen.’

‘Inkoopsprijs? Hoe duur waren die banken dan?’ Ze maakt een hoofdgebbaar naar mijn banken. Ze doet net alsof mijn uitbarsting haar niets doet, maar ik zie aan haar gebalde vuisten dat ze zich moet inhouden. Als ik de prijs zeg, kijkt ze me met een ongelovige blik aan.

‘Noem jij dat inkoopsprijs? En dat kleed? Dat komt niet bij de kringloopwinkel vandaan.’

‘Weet je, Anoeek, als je me had laten weten dat je langskwam, had ik overal prijskaartjes bij gezet.’

‘Doe niet zo sarcastisch,’ valt ze verontwaardigd tegen me uit, ‘ik toon gewoon interesse.’

‘Doe maar niet. Daar word ik alleen maar nerveus van. Vertel me liever waar ik de eer aan te danken heb dat je na al die jaren opeens voor mijn neus staat.’

‘Verdomme, Sasha. Kan ik hier niet gewoon zijn omdat ik je... mis?’ Ze heeft zichtbaar zoveel moeite met die zin dat ik me niet goed kan houden en het uitproest.

‘Oh Noek, mij missen? Jij?’ Ik rol met mijn ogen. ‘Je hebt gevoel voor humor gekregen... Echt!’

‘Wat doe je eigenlijk voor werk?’ snauwt ze. ‘Of is dat ook geheim?’ Kennelijk heeft ze zich voorgenomen eerst interesse te tonen en me daarna pas de ware reden van haar komst te vertellen. Ik besluit het spelletje mee te spelen. ‘Ik werk als styliste bij een warenhuis. Ik doe de etalages en de meubels.’

‘Meubels?’ Anoeek trekt een gezicht alsof het een vies woord is.

‘Ja, ik maak leuke hoekjes. Kleine woonkamertjes, noem ik ze. Je weet wel, wat ik vroeger ook al deed in onze slaapkamer en die jij dan weer overhoop haalde.’

‘Oh ja, dat weet ik nog.’ Anoeek schatert het uit.

Ik kon er toen niet om lachen, en nu nog steeds niet. ‘Ja, daar verdien ik nu mijn geld mee, en weet je? Ik ben er nog goed in ook.’

‘Joh! Waarom kijk ik daar nou niet van op? Jij was toch altijd overal de beste in?’ Anoeeks ogen fonkelen.

‘Ik was niet altijd, en zéker niet in álles de beste. Jij was weer beter in andere dingen en ik...’

‘Ach, schei toch uit, Sasha,’ roept Anoeek en maakt een driftig gebaar in de lucht.

‘Nee Noek, jij was altijd veel beter met mensen. Jij hoefde maar een kamer binnen te komen en iedereen hing aan je lippen. Je had altijd zoveel vrienden dat...’

‘Die had jij ook kunnen hebben als je maar niet altijd zo verlegen en truttig was geweest,’ valt ze me, terwijl ze haar lange haar met een wilde beweging over haar schouder gooit, in de rede. ‘Wat zei je nou?’ vraagt ze opeens, alsof ze zich nu pas realiseert wat ik heb gezegd. ‘Werk je in een warenhuis? Niet eens je eigen bedrijf?’

‘Nee, maar wat niet is, kan nog komen. Ik ben pas vierentwintig.’

‘Dus je kon toch niet zo goed schilderen als iedereen dacht? Goh Sas, dat valt me van je tegen.’

Ik besluit die opmerking maar te negeren. Anoek heeft het nooit goed kunnen hebben dat ik de meest creatieve van ons twee was en in sommige dingen beter ben dan haar. Schilderen is er een van, en dat doe ik eigenlijk alleen voor mezelf.

Met een schamper lachje wijst Anoek naar de identieke lampen die aan weerszijden van de banken staan. ‘Jij en je symmetrie. Je hebt die tic dus nog steeds.’

‘Ja, nog steeds. Ik denk niet dat ik die ooit kwijt zal raken.’

‘Wat? Die tic of die lampen?’

‘Allebei!’

Alles moet bij mij altijd in harmonie zijn en bij elkaar passen. In evenwicht met de omgeving zijn. Het heeft niets met *Feng shui* te maken. Ik bepaal graag zelf in welke windrichting ik lees en eet, en zeker in welke kleuren ik dat doe. Nee, de windgong die voor het raam hangt, heeft daar dus ook niets mee te maken. Ik ben gewoon gek op het rustgevend getingeltangel als de wind ermee speelt.

Anoek loopt naar de linkermuur die bijna helemaal in beslag wordt genomen door grote ramen, van het plafond tot aan de grond.

De voile gordijnen ervoor deinen gracieus heen en weer op de wind die ermee speelt.

Anoek lijkt diep in gedachten te zijn verzonken.

Ik vraag me af wat ze van het uitzicht vindt. ‘Je zou het ’s avonds moeten zien. Dan is het uitzicht helemaal spectaculair,’ zeg ik als ze blijft zwijgen.

Anoek draait zich naar me om en maakt een wijds gebaar om zich heen en zegt: ‘Nou ja, inkoopprijs of niet. Het zal je, zeker met dat uitzicht,

aardig wat gekost hebben. Heb je dit gekocht of huur je het?’

‘Gekocht. Woon jij nog steeds in ons oude huis?’ Ik kan mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

‘Nee, natuurlijk niet! Die kast was toch veel te groot voor mij alleen. Ik heb het al die jaren verhuurd en een paar maanden geleden verkocht.’

Zonder mijn toestemming of handtekening? Ik vraag me af hoeveel jaar er op vervalsing staat.

‘Ja, daarom ben ik hier, om je alvast een gedeelte van het geld te brengen,’ zegt ze terwijl ze haar tas van haar schouder trekt.

‘Hoezo? Was je toevallig in de buurt en bedacht je opeens dat ik hier woonde?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op als ze me vuil aankijkt en een grote witte envelop uit haar tas ruikt.

Ze smijkt hem zo wild op de salontafel dat er, terwijl hij een schuiver over de tafel maakt, een paar bankbiljetten uitvliegen en op de vloer terechtkomen.

‘Beetje link om met zoveel geld over straat te lopen, hè?’ Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Waren de banken in staking?’

‘Aangezien ik je bankrekeningnummer niet wist,’ snauwt Anoeek terwijl ze om de tafel heenloopt en de envelop en het geld van de grond pakt, ‘was het niet mogelijk het geld te storten.’

‘Dat zou natuurlijk een reden kunnen zijn, maar waarom geloof ik dat nou niet?’

‘Ik zou het werkelijk niet weten, Sas. Misschien omdat je altijd al achterdochtig was?’ zegt ze terwijl ze de envelop weer op de tafel gooit.

Ik achterdochtig? Hoe verzint ze het!

Anoeek draait zich om en loopt naar de andere kant van de woonkamer. Ze loopt de drie treden weer omhoog naar het gedeelte dat ik heb ingericht als tv- en leeshoek.

De hele achterwand is bedekt met hoge boekenkasten, die tot de nok toe gevuld zijn met boeken. Er staat zo’n trap tegenaan die je in ouderwetse bibliotheken ziet. Niet dat je mij daar ooit op zult zien. Hoogtevrees, hè? Maar zo’n bibliotheektrap maakte het gewoon af en ik vind het wel chique staan.

Anoeek schenkt er nauwelijks aandacht aan. In tegenstelling tot mij, houdt zij absoluut niet van lezen. Ze verdwijnt de hoek om en loopt naar de open keuken.

Door het grote, vierkante dakraam dat zich precies boven het kookei-

land bevindt, baadt de keuken in het licht.

Het is de laatste tijd zo'n gekkenhuis op mijn werk, dat ik me niet meer kan heugen wanneer ik voor het laatst eens uitgebreid heb gekookt.

Tegenwoordig is de magnetron het meest gebruikte apparaat in de keuken.

Ik neem me voor dat ik snel weer een dinertje ga geven. Misschien wil Anoeek ook wel komen.

Ik schiet nog net niet in de lach als ik de gezichten van Don en Raf voor me zie als ik ze vertel wie er komt eten.

Zonder toestemming te vragen loopt Anoeek naar de koelkast. Er staan pakken sap, melk, ijsthee, maar ze pakt zonder aarzeling de Pepsi Max, wat ook mijn favoriete drankje is.

'Wil je ook?' vraagt ze met de fles in de lucht.

'Ja, lekker, lief van je,' zeg ik sarcastisch. Ik ga op een hoge kruk zitten en zet mijn ellebogen op het houten bovenblad van de eetbar. Met mijn kin op mijn handen, bekijk ik mijn zus aandachtig.

Ze loopt naar het andere aanrecht om een paar glazen te pakken.

Opnieuw vraag ik me af of ze haar haar, dat weer bijna net zo lang is als dat van mij, nog steeds rood verft omdat ze niet op mij wil lijken.

Niet dat het haar misstaat. Integendeel.

Mijn ogen glijden omlaag naar haar laarzen. Hm, mooie laarzen. Volgens mij heb ik ook zoiets. Nee, ik heb dezelfde, besef ik op het moment dat ik de aparte opengewerkte hak zie. Daar heb ik 299 euro voor betaald. Of was het 399? Ja, duur. Ik weet het. Maar ik heb nou eenmaal een laarzentie. Ik vraag me af hoeveel Anoeek ervoor heeft betaald.

Dit soort dingen kwamen vroeger ook wel eens voor. Dan kwamen we met dezelfde dingen thuis terwijl we afzonderlijk waren gaan winkelen. Dat komt vaker voor bij tweelingen en... Volgens mij ben ik dat kleine detail vergeten te vertellen, hè?

We zijn dus een eenige tweeling!

Als Anoeek tegenover me komt staan en mijn glas volschenkt, zie ik dat ze geen beha onder haar strakke trui draagt. Wat dat betreft is ze altijd veel zelfverzekerder geweest dan ik. Dat was vroeger al zo en dat zal, denk ik ook altijd wel zo blijven.

'Zo zus, vertel. Hoe gaat het met je?' vraagt Anoeek. Ze lacht er zo stra-

lend bij dat ik mijn ogen tot spleetjes knijp en haar achterdochtig aankijk. Ze komt tegenover me aan de bar zitten en overdrijft het door mijn hand te pakken.

‘Ja, wat kijk je me nou raar aan? Je bent mijn enige zus en ik heb je ontzettend gemist. Is dat zo gek Sas?’ vraagt ze zo liefdevol dat ik er miselijk van word.

‘Als je het écht meent, wel.’ Ik trek mijn hand los. ‘Het is ronduit schokkend om die woorden uit jouw mond te horen. Je hebt me bijna vier jaar, nee, wat zeg ik? Bijna vijf jaar doodgezwegen! Vijf jaar!’ Met een driftig gebaar gooi ik mijn vlecht over mijn linkerschouder.

Waar haalt ze het lef vandaan!

‘En dat heb je verdiend,’ zegt ze tot mijn verbijstering. ‘Weet je wel hoeveel ik van Stefan hield?’

‘Stefan?’ Ik ken geen Stefan. Of ja toch wel. Maar nee... Die bedoelt ze niet... Of wel? ‘Heb je het nou over Stefan de Wilde?’ vraag ik voor de zekerheid.

‘Ja, Stefan de Wilde. Míjn Stefan. Ken je nog een andere Stefan dan?! Ik dacht dat we voor altijd bij elkaar zouden blijven. Hij was mijn grote liefde en de eerste jongen met wie ik naar bed ben geweest,’ gooit ze er hartstochtelijk uit.

Ja, en ik ben Doornroosje. Nog steeds niet uitgeslagen!

Anoek is nogal ‘los’. Ze was op haar vijftiende al geen maagd meer, terwijl ik dat tot aan mijn twintigste verjaardag ben geweest.

‘Oh en hoe weet jij dat dan? Was je er soms bij?’ snauwt Anoek.

Dacht ik hardop?

‘Hij was wél mijn eerste. En hij zei dat ik, ík,’ schreeuwt ze, ‘niet jij, zijn grote liefde was. Waarom denk je anders dat ik met hem naar bed ben geweest?’

Ik open mijn mond en sluit hem weer als Anoek met fonkelende ogen verder gaat en haar masker laat vallen. Goed zo, zo ken ik haar weer!

‘Omdat ik van hem hield en hij van mij! En jij wist dat. Je kon het gewoon niet hebben. Je was jaloers!’

Ik kan werkelijk geen woord uit mijn strot krijgen, zo verbouwereerd ben ik. Heeft ze me al die jaren doodgezwegen om Stefan? Stefan ‘Sukkel’ de Wilde? Shit, als het nou was omdat ik niet wilde dat ze ieder weekend feesten gaf nadat onze ouders waren overleden. Feesten die negen van de tien keer op orgies uitdraaiden. Of het feit dat ze haar deel

van de levensverzekering er binnen de kortste keren doorheen had gejaagd en ik weigerde haar de helft van mijn deel te geven? Ze was zo boos dat ze toen ook weken niet tegen me heeft gesproken. Zelfs haar jaloezie omdat ik in veel dingen beter was, zou ik eerder als reden hebben geloofd. Geloof me dat ik heel lang mijn best heb gedaan slecht in de dingen te zijn waar Anoeke goed in wilde zijn.

‘Jij hebt hem van mij afgepakt!’ schreeuwt ze.

Ik schrik er zo van dat ik kwaad word en in de aanval ga. Wat dat betreft lijkt ik op mijn moeder. Ik word niet snel kwaad, maar als ik het word dan moet je oppassen. ‘Afgepakt? Nou moet je ophouden! Je moet eerst iets hebben voor het afgepakt kan worden! En zoals we allebei heel goed weten wilde Stefan jou niet. Behalve om mee te wippen! Jij was... Houd je mond!’ roep ik als Anoeke haar mond opent. Jezus, het is lang geleden dat ik zo boos ben geweest. ‘Géén woord Anoeke!’ Dreigend hou ik mijn vinger omhoog als ze toch iets wil zeggen. ‘Hoe durf je te beweren dat die sukkel de reden is? Mijn god, ik kan wel tien redenen opnoemen die erger zijn. Ik verplaats me nu even in die kronkelige gedachtegang van jou, hè? Maar nee, jij kiest Stefan de Wilde als reden.’ Ik schreeuw, ik weet het.

‘Je hebt verdomme vanaf de eerste dag geweten dat ik hem niet aardig vond en dat ik totaal niet in hem geïnteresseerd was. Net zoals je donders goed wist dat hij jou niet moest! Verdorie Noek, hij heeft je gewoon gebruikt. Wat niet zo gek was gezien de manier waarop jij je gedroeg en je gewoon aan hem aanbood. Dat zou iedere jongen hebben gedaan. Wat zeg ik? Dat hebben ze ook bijna allemaal gedaan. Ze noemden je niet voor niets achter je rug de Lesterslet!’ Ik vloek binnensmonds. Dat had ik niet willen zeggen. Maar verdorie, ze maakt me ook zo kwaad. Dat komt even helemaal uit Driebergen om me dat gedoe met Stefan opnieuw voor mijn voeten te gooien. Ik stap van de kruk af, loop naar de koelkast en trek de deur zo hard open dat de flessen in de deur rammelend tegen elkaar slaan. Ik tel langzaam tot tien en staar zonder iets te zien in de koelkast als ik achter me een gesmoorde kreet, gevolgd door zacht gesnik hoor.

Daar gaan we weer. Alles wat Anoeke hoeft te doen, is te gaan huilen, en ik ben om.

Dat weet ze.

Snikkend ligt ze met haar hoofd op haar arm op de eetbar als ik me

weer naar haar omdraai. Haar schouders schokken en ze begint zelfs nog harder te huilen.

Hm, dit deed ze vroeger ook altijd als ze haar zin niet kreeg. Maar jee-tje, als dit nep is, dan is ze echt goed geworden met de jaren. Of huilt ze echt?

Met een zucht doe ik de koelkast dicht en loop naar haar toe. 'Toe Noek, niet huilen.' Ik heb haar schouder amper aangeraakt of ze draait zich met een ruk om en vliegt van de kruk. Ze gooit zich zo wild om mijn nek dat ik bijna achterover val.

'Oh Sasha, je m-moet me helpen. I-ik weet niet wat ik moe-moet doen.'

Uit haar gestotter maak ik op dat het iets ergs moet zijn. Zo doet ze alleen als het heel ernstig is.

'Ik hou zoveel van hem. Zeg dat je me helpt,' snottert ze in mijn oor.

Oké! Niets ernstigs dus! Het gaat gewoon weer om een man.

Ik had het kunnen weten. Anoek is weer eens een keer verliefd. Leuk voor haar. Al snap ik werkelijk niet wat ik daar mee te maken heb en nog minder hoe ik haar daarbij zou kunnen helpen.

'Oh Sassy, zeg alsjeblieft dat je het doet.'

'Wat moet ik doen?'

'Noek, stop met huilen nu, en vertel me wat je van me wilt.' Ja sorry, ik klink een beetje kribbig, maar ik begin hem een beetje te knijpen. Ik word zowat doof van de alarmbellen die in mijn hoofd afgaan en moet bijna met geweld haar armen van mijn nek trekken.

'Ik wil Nick niet kwijt, ik hou van hem. Hij heeft me diamanten gegeven, dus dan moet hij wel van me houden. Toch Sas?' vraagt Anoek lichtelijk rood aangelopen omdat ze alles er in een adem uit heeft geïgoid. 'Sas? Dan houdt hij van me, hè?'

Hoe moet ik nou weten of die man van haar houdt? Misschien moest hij zijn zwarte geld wel witwassen of was het gewoon een investering. Goud en diamanten behouden altijd hun waarde, heb ik ooit ergens gelezen. Gelukkig gunt ze me geen tijd om te antwoorden.

'Ik moet op twee plaatsen tegelijk zijn en dat kan ik alleen als jij me helpt,' gooit Anoek er dan eindelijk uit.

Ik had ongelijk.

Het is niet erg. Het is ronduit verschrikkelijk!

'Dus daarom ben je hier! Je wilt weer van plaats wisselen. Nú? Nu we

volwassen zijn? Mijn god, hoe haal je het in je hoofd. Je maakt een geintje, Anoek. Zeg dat je me in de maling neemt.'

'Oh alsjeblieft Sassy, dat doe ik niet. Ik meen het. Zeg dat je me helpt.' Met een smekende blik pakt ze mijn hand vast.

'Noek, niet doen. Vraag me dat niet. We zijn toch geen kinderen meer? We zouden die man hier ongelooflijk mee kunnen kwetsen als hij erachter komt, en...'

'Ja, als hij erachter komt, maar dat gebeurt niet. Niet zolang jij je mond houdt. Je bent het me verschuldigd. Door jou ben ik Stefan al kwijtgeraakt en ik zal het je nooit vergeven als dat ook met Nick gebeurt.'

Waarom komt me dat nou bekend voor? En waarom zeg ik niet meteen, nee?

'Ik ga met hem trouwen, Sas. En als jij me niet... Oh, toe nou.'

Kom op, drie simpele letters. N-E-E!

'Alsjeblieft, Sassy.'

Die blik in haar ogen is genoeg om me aan het wankelen te brengen. Misschien kunnen we weer zussen zijn als ik dit voor haar doe. 'Wil je dat dan op het spel zetten door van plaats te ruilen? Wat nou als hij erachter komt Noek? Waarom zou je zoiets willen doen?'

'Omdat ik met mijn baas mee naar New York moet. Als ik dat doe krijg ik eindelijk die promotie waar ik zo hard voor heb gewerkt. Moet ik die door jou aan mijn neus voorbij laten gaan? Moet die trut Marlies die promotie dan krijgen?'

'Alleen als ze die promotie meer verdient, Anoek.'

'Meer verdient?' vraagt ze met een gezicht alsof ze niet kan geloven dat ik dat heb durven zeggen.

Ja, ik weet zelf ook niet wat me bezielde. Ik was echt van plan het alleen maar te denken. Ik krimp in elkaar en knijp mijn ogen even dicht als Anoek, terwijl ze rood aanloopt, schreeuwt dat die ongelofelijke trut helemaal niets verdient!

'Niets! Over mijn lijk gaat zij die promotie krijgen. Nee, zelfs dan krijgt ze hem niet!'

Vervolgens gaat ze me toch tekeer over de arme Marlies. Natuurlijk ken ik die arme meid niet. Maar echt, ik krijg spontaan medelijden met haar als ik al die dingen mag geloven die Anoek over haar beweert. Jeetje, ik wist niet dat zulke mensen een reguliere baan konden hebben.

Zoals je mijn zus tekeer hoort gaan over de incompetentie en de geestelijke gesteldheid van het arme kind, is een sociale werkplaats nog te hoog gegrepen. Wat zeg ik? Die zou niet vrij rond mogen lopen. ‘Nou, ga dan met je baas mee en wees eerlijk tegen... Nick?’ probeer ik haar te kalmeren. ‘Speel gewoon open kaart met hem en zeg dat...’

‘Nee, Sas, dat kan ik niet,’ onderbreekt Anoe me. Ze wil mijn hand weer pakken, maar ik stop hem snel achter mijn rug.

‘Straks denkt hij nog dat ik mijn werk belangrijker vind dan hem en dan...’

‘Is dat dan niet zo?’

‘Hoe kun je dat nou zeggen, Sas? Nee! Ik hou van hem. Echt. Maar hij wil dat ik mee ga naar een belangrijk gala. Hij heeft zelfs een jurk voor me gekocht, en als ik... Toe nou, het is één avond. Wat vraag ik nou van je?’

‘Wat vraag je nou van me? Mijn god, je vraagt me om iemand met opzet in de zeik te nemen. Soms vraag ik me wel eens af of ik alle fatsoenlijke genen heb gekregen.’

‘Dat hoeft je je niet af te vragen, Sas, dat is zo! En doe alsjeblieft niet zo dramatisch!’

‘Dramatisch? Ik? Ik zou niet durven. Eén dramaqueen in de familie is meer dan genoeg!’ Ik kan er werkelijk niet bij dat ze niet snapt dat dit niet kan, dat we geen kinderen meer zijn en dat dit geen spelletje is.

‘Alsjeblieft Sas, als je me niet helpt raak ik de man waar ik zielsveel van hou, kwijt. En dan is het écht jouw schuld!’

Hoe ze het voor elkaar krijgt me een schuldgevoel te bezorgen, is me een raadsel. Ik sta totaal perplex als ik zie dat haar ogen zich met echte tranen vullen. ‘Noek, hij zal het merken, ik ben...’

‘Mijn eeneiige, identieke tweelingzus,’ helpt ze me snel herinneren. ‘Sas, het is nog nooit iemand gelukt ons uit elkaar te houden. Dat weet je net zo goed als ik. Toe nou, zeg ja.’ Ze omhelst me opnieuw en kust me vol op mijn mond. Even duwt ze me weg. Dan kijkt ze me aan en vraagt met zulke smekende ogen dat een hond er jaloers op zou zijn: ‘Toe? Alsjeblieft, Sassy,’ om me vervolgens weer te vermorzelen in een zusterlijke omhelzing.

En daar sta ik weer, opnieuw met de teugels om, braaf voor haar karretje te wachten tot ze me er met de zweep van langs geeft zodat ik het op een lopen zet. Zo is het altijd geweest, al vanaf dat we klein waren.

Ze denkt dat ik het nooit door had, maar dat had ik wel. Altijd! Het was gewoon veel makkelijker om toe te geven, dan een strijd te voeren die ik al bij voorbaat had verloren. ‘Anoek, ik... Ons haar is niet hetzelfde,’ roep ik hoopvol.

‘Oh Sassy, ik wist wel dat je me niet in de steek zou laten. Ons haar is wel het laatste probleem. Je had pas echt een probleem gehad als ik het nog steeds heel kort had gehad en...’

Anoeks blijde geratel gaat volledig langs me heen. Het enige waar ik nog aan kan denken, is dat ik heb gezworen nooit meer iemand op die manier in de maling te nemen. Maar ze is mijn zus en ik hou van haar. En heb ik haar niet altijd haar zin gegeven? Het enige wat me angst aanjaagt is dat het deze keer om een volwassen man gaat. Ik durf er niet aan te denken hoe kwaad hij zal zijn als hij erachter komt. Misschien vermoordt hij me wel. Iets zegt me dat Anoek daar niet aan heeft gedacht.

‘Sasha? Sasha! Je luistert niet!’ zegt Anoek met een beschuldigende blik en een venijnige klap tegen mijn bovenarm.

‘W-wat? Sorry, ik was even in gedachten.’

‘Zo, en nu opletten, dan ga ik je vertellen hoe we dit gaan aanpakken,’ zegt Anoek met een stralende glimlach en sleurt me aan mijn arm mee naar de woonkamer.

Ik geef het op en laat me achterover in de dikke kussens van de bank zakken.